

Presuda Suda (drugo vijeće) od 12. studenoga 2014. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Verwaltungsgericht Frankfurt am Main – Njemačka) – Annett Altmann i dr. protiv Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

(Predmet C-140/13) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Usklađivanje zakonodavstava — Direktiva 2004/39/EZ — Članak 54. — Obveza čuvanja poslovne tajne koja se odnosi na nacionalna tijela nadležna za financijski nadzor — Podaci o investicijskom društvu prijevornog postupanja i koje je u postupku prisilne likvidacije)

(2015/C 016/03)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Annett Altmann, Torsten Altmann, Hans Abel, Waltraud Apitzsch, Uwe Apitzsch, Simone Arnold, Barbara Assheuer, Ingeborg Aubele, Karl-Heinz Aubele

Tuženik: Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

uz sudjelovanje: Frank Schmitt

Izreka

Članak 54. stavke 1. i 2. Direktive 2004/39/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. travnja 2004. o tržištima financijskih instrumenata te o izmjeni direktiva Vijeća 85/611/EEZ i 93/6/EEZ i Direktive 2000/12/EZ Europskog parlamenta i Vijeća te stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 93/22/EEZ valja tumačiti na način da se nacionalno nadzorno tijelo može, u okviru upravnog postupka, pozvati na obvezu čuvanja poslovne tajne u odnosu na osobu koja je, izvan slučaja koji spada u kazneno pravo, građanski ili trgovački postupak, od njega zatražila pristup podacima koji se odnose na investicijsko društvo koje se nalazi u postupku prisilne likvidacije, čak i ako se glavni poslovni model tog društva sastojao u prijevari velikih razmjera ciljano usmjerenoj na ulagatelje i kad je više odgovornih osoba predmetnog društva proglašeno krivima i osuđeno na kazne zatvora.

⁽¹⁾ SL C 156, 1.6.2013.

Presuda Suda (veliko vijeće) od 3. rujna 2014. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Hof van beroep te Brussel – Belgija) – Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW protiv Helene Vandersteen i dr.

(Predmet C-201/13) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Direktiva 2001/29/EZ — Autorsko pravo i srodna prava — Pravo reproduciranja — Iznimke i ograničenja — Pojam ‚parodija‘ — Autonoman pojam prava Unije)

(2015/C 016/04)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Hof van beroep te Brussel

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW

Tuženici: Helena Vandersteen, Christiane Vandersteen, Liliana Vandersteen, Isabelle Vandersteen, Rita Dupont, Amoras II CVOH, WPG Uitgevers België

Izreka

1. Članak 5. stavak 3. točku (k) Direktive 2001/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog i srodnih prava u informacijskom društvu treba tumačiti na način da pojam „parodija” iz te odredbe predstavlja autonoman pojam prava Unije.
2. Članak 5. stavak 3. točku (k) Direktive 2001/29 treba tumačiti na način da su bitna obilježja parodije, s jedne strane, pozivanje na postojeće djelo uz prikazivanje zamjetnih razlika u odnosu na njega i, s druge strane, izražavanje humora ili ismijavanja. Pojam „parodija” u smislu te odredbe ne podliježe uvjetima prema kojima parodija mora imati vlastito originalno obilježje koje se ne sastoji samo u tome da sadrži zamjetne razlike u odnosu na izvorno djelo koje je predmet parodije, mora se moći pripisati drugoj osobi koja nije sâm autor izvornog djela, mora se odnositi na samo izvorno djelo ili mora naznačiti izvor djela koje je predmet parodije.

S obzirom na navedeno, primjena u konkretnoj situaciji iznimke parodije u smislu članka 5. stavka 3. točke (k) Direktive 2001/29 mora poštovati pravednu ravnotežu između, s jedne strane, interesa i prava osoba navedenih u člancima 2. i 3. te direktive i, s druge strane, slobode izražavanja korisnika zaštićenog djela koji se pouzda u iznimku parodije u smislu tog članka 5. stavka 3. točke (k).

Na sudu koji je uputio zahtjev je ocjena, uzimajući u obzir sve okolnosti u predmetu u glavnom postupku, poštuje li tu pravednu ravnotežu primjena iznimke parodije u smislu članka 5. stavka 3. točke (k) Direktive 2001/29, pod pretpostavkom da crtež o kojem je riječ u glavnom postupku ispunjava navedena bitna obilježja parodije.

⁽¹⁾ SL C 189, 29.6.2013.

Presuda Suda (veliko vijeće) od 11. studenoga 2014. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Sozialgericht Leipzig – Njemačka) – Elisabeta Dano, Florin Dano protiv Jobcenter Leipzig

(Predmet C-333/13) ⁽¹⁾

(Slobodno kretanje osoba — Građanstvo Unije — Jednako postupanje — Državljeni neke države članice koji nisu ekonomski aktivni, a borave na području druge države članice — Isključenje tih osoba iz korištenja posebnih nedoprinosnih novčanih davanja na temelju Uredbe (EZ) br. 883/2004 — Direktiva 2004/38/EZ — Pravo boravka dulje od tri mjeseca — Članak 7. stavak 1. točka (b) i članak 24. — Uvjet o dostatnim sredstvima)

(2015/C 016/05)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Sozialgericht Leipzig

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Elisabeta Dano, Florin Dano

Tuženik: Jobcenter Leipzig

Izreka

1. Uredbu (EZ) br. 883/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti, kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EU) br. 1244/2010 od 9. prosinca 2010., treba tumačiti na način da „posebna nedoprinosna novčana davanja” u smislu članka 3. stavka 3. i članka 70. te uredbe ulaze u područje primjene članka 4. spomenute uredbe.